

Célunk a Menny

Ezt a kis irományt azért készítettem, hogy végig gondolhassunk néhány fontos kérdést. Milyen sors vár ránk a túlvilágon? Milyen az üdvösség útja? Mit akarunk az életünkkel, mi az élet értelme?

Az ember megszületik, felnő, élettapasztalatokat szerez, tervezgeti az életét, majd megöregszik, és meghal. De a halál minden? Mi következik utána? Aki hisz Istenben, esetleg számol azzal, hogy lesz ítélet, van örök élet, akár lesz örök kárhozát is, és hogy, amit ebben az életben teszünk, hatással van arra, hogy milyen lesz az örök sorsunk odaát.

A Bűneset: bűnösök vagyunk, de mit jelent ez? Személyes kapcsolat Istennel.

A Biblia fontos mondanivalója, hogy az ember bűnös. Luther azt mondta egyszer, hogy ha helytelenül ismerjük fel a problémánkat, amikor a megoldást keressük, akkor rossz útra tévedünk. Továbbá helyes emberismeret nélkül nincsen Isten-ismeret sem. A Bibliához tartozó központi kérdés az ember helyzetére próbál megoldást találni, de ennek központi része a bűn felismerése és megbocsátása, hogy ennek révén örök élethez juthassunk. Nézzük, mit látunk a teremtésnél. „Teremté tehát Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonnyá teremté őket.” (1Móz. 1, 27). Isten az embert tehát jónak, és magához hasonlónak teremtette. Idilli kapcsolatban élt Teremtőjével az Édenkertben, amíg fel nem lázadtak Isten ellen, az Ellenségre hallgatván. „És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem halltok meg; Hanem tudja jól az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.” (1 Mózes. 3, 4-5) Ebben rejlik a bűn lényege: az Istennel szembeni lázadás. Isten megparancsolta az első emberpárnak, hogy ne egyen a fáról, de ezt a parancsot megszegték. A bűn: Isten törvényét megszegni, és ellene lázadni. Tehát a Bűnesetnél az ember Istennel való kapcsolata tönkre ment, és az ember elidegenedett Istentől; (ez egy fajta állapot is). Így az ember továbbra is elzárkózik Istentől, mert retteg tőle, és a másik embertől: itt az az alap, hogy az ember életében nem Isten áll a középpontban, hanem saját maga: az ember önző. Tehát a bűn több mint pusztán cselekedet. A bűnök hatnak egymásra, és „...a bűn telességre jutván, halált nemz. (Jak. 1,15) Az ember azt mondhatná magában, hogy „De én nem vagyok gyilkos vagy diktátor, vagy bűnöző. Miért ne érdemelném meg a mennyországot?” Erről majd később írok a kegyelemnél és a cselekedeteknél, Jézus azt tanítja a Hegyi Beszédben, hogy nekünk még a gondolatainknak is tisztának kellene lenniük. „Szentek legyetek, mert én szent vagyok”. (3 Mózes. 11, 44) Itt tehát Isten azt mondja, hogy nekünk tökéleteseknek kell lennünk. Arra hív, hogy szentek legyünk, mint ahogyan a teremtésnél volt Ádám és Éva a Bűneset előtt. Gondoljunk bele, hogy olyan bűnöket is követünk el nap, mint nap, mint az irigység, a gyűlölet, a harag, a hazugság, a csalás, stb... Mindenkinek vannak bűnei, és ezek igen is számítanak Isten előtt. Milyen lene, ha az egész gondolatvilágunkat fel kellene tárnunk mások előtt? Erre rágondolni is rossz.

Mi a vallás? Kétféle ember - te melyik vagy?

Az ember esetleg azt gondolhatja, hogy a vallás csak a keresztyénekre, a zsidókra, a buddhistákra, vagy a muzulmánokra vonatkozik, mert valamilyen istenségben hisznek, szellemi életet élnek, és különféle rituálékat végeznek. Ennél fogva létezik az öt nagy világvallás, ezért létezik kétféle ember. Valójában így is lehet felosztani az embereket, de másképpen is lehet csoportosítani az embereket. Ugyanis az előbbi pontnál arra a következtetésre jutottunk, hogy az ember bukott,

bűnös, és Istentől el van idegenedve. De arra is fel szeretném hívni a figyelmet, hogy vannak olyan emberek is, akiknek a kapcsolata már helyreállt Istennel; ezek a hívő emberek. Ha a fenti alapsémát követjük, azt látjuk, hogy léteznek olyan emberek, akiknek személyes kapcsolata van Istennel; és vannak olyanok, akiknek nincs. Így az embereket úgy is lehet csoportosítani, hogy vannak olyanok, akik kibékültek Istennel, és megtértek hozzá, de vannak, akik vagy a saját elképzeléseik szerint akarják elérni az Istent és a mennyet, vagy teljesen másként gondolkodnak, mert más a világnézetük. A vallásra más szót is használhatunk: *világnézet*. A világnézetünk befolyásolja azt, hogy milyenek vagyunk, és hogy mit miért cselekszünk. Ezért meg kell válaszolnunk azt a kérdést, hogy vallásosak vagyunk, akik a saját elképzeléseink szerint akarjuk megépíteni az életünket, vagy akik megadták magunkat Istennek? Ez elvezet minket a következő kérdésre.

Alkudozás Istennel?

Az első pontnál arra jutottunk, hogy az ember önző, és a saját életét akarja megalapozni, és megalapozni. Egyszer hallottam egy mondást, miszerint „Az az igazán erős ember, aki nem fél attól, hogy gyengének látszódjon.” Ez érdekes gondolat volt. A bűnös ember úgy szeretne Istenhez (vagy a mennybe) eljutni, hogy közben ne kelljen Istennek engedelmeskednie. Az a gondolat jár a fejében, hogy „Majd jól viselem magam, és a jó cselekedeteimmel megnyerem Istent”. Egy másik hasonló gondolat: „Én szabad akarok lenni. Hogyan lehetséges az, hogy valakinek alá kell, rendeljem magamat?” Ki akarjuk alkudni magunknak a saját osztályrészünket, mint ahogyan tudjuk a tékozló fiú esetét is. De, amint láttuk a Bűnesetnél, valamint ha Isten szentségét, és az emberi bűnösséget nézzük, észrevehetjük, hogy ez nem így van. Isten által teremtett világban élünk, és ezért minden, ami benne van, az Övé. Megint itt van az, ami középpont az Istennel való kapcsolat és a neki való engedelmisség, valamint Isten terve és akarata. Isten nem erőszakolja ránk akaratát, hanem megengedi az embernek, hogy keresse a saját maga útját. De, tudni kell, hogy az ember nem minden tudó, és hajlamos *elbukni*. Isten azonban jóságában szeretné, ha az ember visszafordulna hozzá, és engedné, hogy megáldja az életét. „Hanem keressétek először Istennek országát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Mt. 6, 33)

Kegyelemből vagy cselekedeteiből van üdvösségünk?

Feltehetjük azt a kérdést, hogy ha nem cselekedeteiből van üdvösség, akkor mi által? Az Efezusi levél válaszol rá: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedeteiből, hogy senki ne kérkedjen. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” (Ef. 2, 8-10). Ezt megerősíti a Tit. 3,5 : „Nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által.”. Itt tehát azt látjuk, hogy a hit által van az üdvösség: azáltal, hogy elfogadjuk Jézus Krisztus váltságmunkáját; azt, hogy ő meghalt értünk személyesen a kereszten, és ha hiszünk benne, elveszi a bűneinket. Ezért nem kérkedhetünk azzal, hogy mi emberek milyen cselekedeteket tettünk, hiszen Isten az, aki elvégezte a megváltást Jézus Krisztus Fiában, aki tökéletes volt. Továbbá a jó cselekedetek el vannak készítve nekünk, hogy azokat tegyük, ha már most tudjuk követni Isten akaratát, mivel helyreállt Övele a kapcsolatunk. Eddig azt képzeltük, hogy a jónak és gonosznak tudói vagyunk, de ez nem volt így. Mert a cselekedeteinknek követniük kellene Isten akaratát. Természetesen tehetünk jót a felebarátjainkkal, de ezeknek is Isten központúnak kellene lenniük. Amíg a bűnben

éltünk, nem tudhattuk, hogy mi a jó *Isten szemében és az ő tervére és akaratára nézve*. „Azért az ő gyümölcseikről ismeritek őket. Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (Mt. 7, 20-21) A Jakab levele 2. részének 17. versére lehetne hivatkozni, miszerint „A hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.” Ez így igaz, de tudnunk kell, hogy a Biblia nem csak arról szól, hogy hogyan lehet eljutni a mennybe, hanem arról is, hogy hogyan lehet jó keresztyén életet élni. A Jn. 3 és itt fent a Titusból vett idézet arról beszél, hogy az üdvösség velejárója az, hogy az ember újjászületik; megváltozik; az Isten az embert életre kelti, hiszen az ember nem tudja önmagát életre keltetni. Onnantól, hogy Istentől idegen és a saját maga módján üdvözülni akaró embernek megadja magát, és innentől szabadságot kap arra, hogy a jót cselekedje. „Úgy szóljatok és úgy cselekedjétek, mint kiket a szabadság törvénye fog megítélni” (Jak. 2, 12) A szabadság törvénye, és nem a bűn törvénye. „Mert mikor a testben voltunk, a bűnök indulatai a törvény által dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsezzenek a halálnak; Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, a mely által lekötve tartattunk; hogy szolgáljunk a léleknek újságban és nem a betű óságában.” (Rom. 7, 5-6) Szabadságot kap arra, hogy vallja Jézus nevét. A Jakab levele pont ilyen levél, ami azzal foglalkozik, hogy ha komolyan elfogadtam a kegyelmet, akkor egy új életút nyílik meg előttem; és annak ellenére, hogy nem leszek teljesen szabad a bűntől, de mégis pozitív módon haladok tovább.

Megadni magadat, és a kibékülni.

Azt írja a Biblia arról az emberről, aki nem Istené, hogy az a harag fia, aki fellázadt Ő ellene, és aki nem akarja átadni az életét a Megváltónak. De amint láttuk, az egyedüli út a Kegyelemé. Mit tegyünk tehát, ha ilyen helyzetben vagyunk, hogy újjá akarunk születni? „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” (Jel. 3, 20) A tékozló fiú történetéből olvashatjuk azt, hogy az egész vagyonát eltékozolt fiúnak pedig nem volt más választása, mint hogy az Atyához menjen. „És felkelvén, elméne az ő atyjához”. (Lk. 15, 20) Itt tehát annyit kell tenni, hogy elhatározzuk: elmegyünk Atyánkhoz, és bűneinket megvallván a kegyelmet elfogadván kibékülünk vele. „És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil. 4, 7) Ezt imában tehetjük meg. Ha nekünk már megbocsátottak a bűneink, új életünk van; elindultunk azon az úton, amely a mennybe visz. Ezek után nélkülözhetetlen, hogy a Szentírást naponta megvizsgáljuk, és hogy imádkozzunk, hiszen ez Isten akarata. Nekünk pedig legnagyobb boldogságunk az, hogy életünk értelme Krisztus. Innentől kezdve egyre szeretetteljesebbek leszünk, egyre kevésbé önzőek, megváltozott szívünk miatt. Egyre jobban megszabadulunk az ítéleztől, a gyűlölködéstől és más bűnöktől, hiszen Isten Szentlelke egyre nyitottabbá tesz minket arra, hogy másokkal foglalkozzunk, és átadjuk nekik is azt az örömhírt, ami bennünk van. Hirdetni az Evangéliumot, nem azért, mert kötelesség, hanem mert belőlünk fakad.

Cserhádi Mátyás